

**Disciplinaire Commissie voor Niet-Elitesporters
NADO Vlaanderen**

Zaak: VERHEYEN Guy
Nummer: 2014-079

Beticht van: het plegen van een dopingpraktijk naar aanleiding van een wedstrijd autosport te Zolder op 31 augustus 2014, namelijk een inbreuk op artikel 6 en artikel 3, 1° van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, door het zich als sporter niet onthouden te hebben van dopingpraktijken, meer bepaald de aanwezigheid van een verboden stof of van een metaboliet of marker daarvan in een monster dat afkomstig is van de sporter, in het bijzonder bisoprolol, ephedrine en oxilofrine;

Gelet op het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en de bestrijding van doping in de sport.

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012 houdende uitvoering van dit decreet.

Gelet op het dossier dat werd samengesteld door de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening.

Inzake: Guy Verheyen,
geboren: 6 december 1967,
wonend: Europalaan 82, 3650 Dilsen

1. De disciplinaire commissie nam kennis van:

- * het analysecertificaat van 19 september 2014 van het erkende dopingcontrolelaboratorium in Zwijnaarde waaruit blijkt dat in het urinestaal bisoprolol, ephedrine en oxilofrine werden aangetroffen.
- * het aangetekend schrijven van 20 oktober 2014 waarmee de sporter werd uitgenodigd om aanwezig te zijn op de openbare zitting van 18 november 2014 in voortzetting gesteld naar de zitting van 13 januari 2015;
- * de overige (procedure)stukken van het dossier.

2. De sporter was aanwezig op de zitting van 13 januari 2015 en werd gehoord in zijn middelen van verdediging.

Yves Defoort, als vertegenwoordiger van NADO Vlaanderen werd op zijn verzoek gehoord.

3. De sporter werd binnen wedstrijdverband op rechtsgeldige wijze onderworpen aan een dopingcontrole, uitgevoerd door een controlearts in opdracht van de NADO Vlaanderen. Hij leverde op geldige wijze een urinemonster af.

Het beproevingsverslag van het erkende dopingcontrolelaboratorium te Zwijnaarde van het urinemonster van de sporter toont de aanwezigheid van verboden middelen aan.

4. De in het urinemonster van de sporter aangetroffen middelen zijn verboden middelen, die voorkomen op de verboden lijst 2014 (Ministerieel besluit van 27 november 2013 houdende vaststelling van de verboden lijst, B.S. 9 december 2013). Deze middelen komen ook nog voor op de verboden lijst 2015 (Ministerieel besluit van 26 november 2014 houdende vaststelling van de verboden lijst, B.S. 12 december 2014).

Ephedrine is een specifieke stimulans, die verboden is binnen wedstrijdverband (art. 1, § 4, 1°, b, 34).

Oxilofrine is een specifieke stimulans, die verboden is binnen wedstrijdverband (art. 1, § 4, 1°, b, 56).

Bisoprolol is een bètablokker die verboden is voor autosport (art. 1, § 5, 1°, a, 5).

5. De inbreuk is het feit dat het verboden middel of de verboden middelen in het lichaam van de sporter aanwezig waren: dat is wat de sporter wordt te last gelegd. Dit wordt voldoende aangetoond door het analyseresultaat. De sporter is verantwoordelijk voor de middelen die in zijn lichaam aanwezig zijn; hierdoor is er geenszins omkering van de bewijslast. De sporter kan aantonen aan de inbreuk geen schuld te hebben of slechts een niet-significante schuld, wat de sporter *in casu* niet doet.

6. Artikel 2, 1° Antidopingdecreet bepaalt: *“Voor de toepassing van dit decreet wordt onder dopingpraktijk verstaan, de overtreding of de verschillende overtredingen van antidopingregels op een van de volgende wijzen :*

1° de aanwezigheid van een verboden stof of van een metaboliet of marker daarvan in een monster dat afkomstig is van het lichaam van de sporter”.

Artikel 6 Antidopingdecreet bepaalt dat alle sporters, begeleiders, ploegverantwoordelijken en sportverenigingen zich op elk moment moeten onthouden van dopingpraktijken.

De sporter is een niet-elitesporter en heeft zijn woonplaats in het Nederlandse taalgebied, zodat overeenkomstig artikel 30, 1°, a, Antidopingdecreet deze commissie kennis neemt van de dopingpraktijken waarvan de sporter wordt beticht.

Artikel 41 Antidopingdecreet stelt de dopingpraktijk die de sporter ten laste wordt gelegd strafbaar met een uitsluiting en, voor de meerderjarige sporter, facultatief, met een administratieve geldboete.

7. De te last gelegde dopingpraktijk vereist slechts algemeen opzet. Dit is wetens en willens handelen dat bestaat bij bewust handelen en zonder dat een schulduitsluitende rechtvaardigingsgrond of verschoningsgrond aannemelijk werd gemaakt.

Het te last gelegde is bewezen en is de sporter toerekenbaar en verwijtbaar.

5. Gelet op het bewijs van het feit te last gelegd aan de sporter en zoals hiervoor omschreven, dient de sporter *in beginsel* een sanctie te worden opgelegd zoals voorzien door het Antidopingdecreet en artikel 95, §§ 1 en 2 Antidopingbesluit, namelijk een uitsluiting voor twee jaar, wat is de standaardsanctie of basissanctie.

De lijst van verboden stoffen kan echter specifieke stoffen vermelden die gemakkelijk kunnen leiden tot onbedoelde overtreding van antidopingregels doordat ze veel worden gebruikt in medicijnen, of waarvan het minder waarschijnlijk is dat ze met succes worden gebruikt als doping. Als een sporter kan aantonen hoe een specifieke stof in zijn lichaam is binnengekomen of in zijn bezit is gekomen, en dat die specifieke stof niet bedoeld was om zijn sportprestaties te verbeteren of om het gebruik van een prestatieverbeterende stof te maskeren, wordt de uitsluitingsperiode, vermeld in deze paragraaf, vervangen door minimaal een berisping en maximaal twee jaar uitsluiting voor een eerste overtreding. Om een opheffing of een vermindering te rechtvaardigen, moet de sporter zijn verklaring staven met bewijsmateriaal waaruit tot tevredenheid van het disciplinaire orgaan blijkt dat er geen sprake was van een intentie om de sportprestatie te verbeteren of om het gebruik van een prestatieverbeterende stof te maskeren. De ernst van de fout van de sporter geldt als criterium om te beslissen tot een eventuele vermindering van de uitsluitingsperiode.

In casu toont de sporter tot tevredenheid van de commissie aan dat de verboden middelen in geneesmiddelen zaten die zijn arts hem voorschreef. Hij heeft bij de controle zelf verwezen naar een voorschrift van zijn arts. Bovendien heeft hij zich vrijwillig voor de dopingcontrole aangeboden en ging hij er, weliswaar ten onrechte maar te goeder trouw, van uit dat een toestemming wegens therapeutische noodzaak verleend door zijn sportfederatie, de RACB, volstond.

In deze omstandigheden volstaat een berisping om te sporter aan te zetten tot meer voorzichtigheid in het nemen van geneesmiddelen, zelfs als zijn arts hem die voorschrijft.

OM DEZE REDENEN, DE COMMISSIE

Na beraad en op tegenspraak

Legt aan de sporter een berisping op;

legt een deel van de kosten die aan deze procedure verbonden zijn, nl. ten belope van een bedrag van € 250, te last van de sporter en veroordeelt hem tot de betaling hiervan.

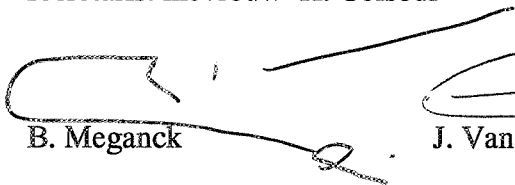
Aldus uitgesproken op de zitting van 27 januari 2015
waar zetelden

Voorzitter: de heer B. Meganck

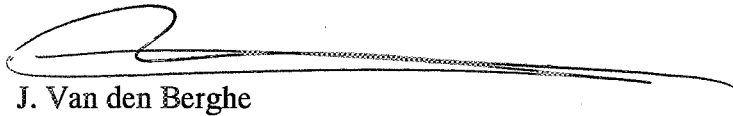
lid: de heer J Van den Berghe

lid: Dr. J. Ghoois

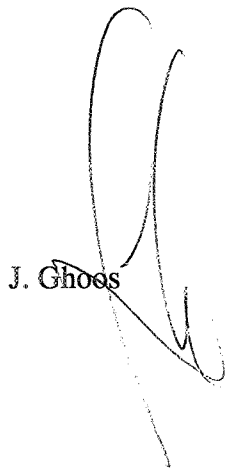
secretaris: mevrouw H. Colsoul

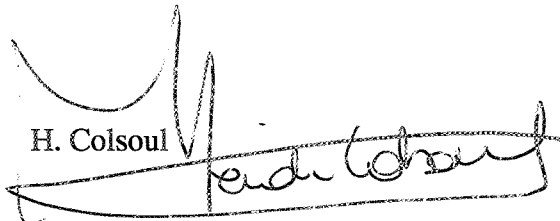
B. Meganck

J. Van den Berghe

J. Ghoois

H. Colsoul